

VELOŽURNĀLS NR.9 | AUGUSTS 2024

Lofoten

Žurnāls piedzīvojumu meklētājiem

Sadarbībā ar veloceļojumi.lv

Trumse

Vārti uz Arktiku **Lpp 09**

Svolvēra

Lofotu galvaspilsēta **Lpp 23**

Bodo

NATO stratēģiskā lidosta **Lpp 31**

13

**DIENĀS
900 KM
UN
10000 M
AUGŠUP**

**Ceļojums pa
Ziemeļnorvēģiju
un Lofotu salām**

/01

AR VELOSIPĒDU UZ NORVĒGIJU

**“IR DIEZGAN LIELA
STARPĪBA, VAI
BRAUC BACK-
PACKINGĀ PATS,
UN VISI PIENĀKUMI
UN PROBLĒMAS
GULSTĀS UZ PAŠA
PLECIEM, VAI ARĪ
PAR TEVI RŪPĒ-
JAS KĀDS CITS.”**

Šogad ar riteņiem ceļojam uz nebēdu, jūnijā Alpi, tagad augustā Norvēģija, velkam visur līdzī arī Dāvi, kā nekā pēdējā vasara pirms ģimnāzijas izlaiduma, kas zin, kā pēc tam, varbūt nemaz nebūs tāda laika un gribēšanas ar senčiem kaut kur vēl vazāties apkārt.

Īsti labi nav arī tas, ka starp braucieniem tik maz laika, jo tomēr iespaidu sakrājas ļoti daudz, un kamēr cilvēka prātiņš to visu apsmadzeņo, paiet vairāki mēneši. Šoreiz fiziskos pārbaudījumus un laikapstākļus līdz mielēm izbaudījām Alpos, tāpēc uz Norvēģiju braucām vairāk kā uz kūrortu. Protams laika prognozes mainījās gandrīz katru dienu, tāpēc piepirkām vēl klāt lietus jumtiņu teltij, jo zinām, kā tas ir, kad jumts tek, pārējais ekipējums jau bija sagādāts. Laikam jau arī tie augšējie spēki saprata, ka pietiks mocīt šos nabaga cilvēciņus, un sūtīja mums sauli un siltumu, nākošreiz es gribētu palūgt arī siltāku ūdentiņu, bet labi, ja nav, tad nav, galvenais ka tīrs.

Protams liekas, ka trīsdesmitčetru vai cik tur dalībnieku grupa ir liela, tomēr

šajās divās nedēļās ar katru gandrīz esi puslīdz iepazinies, biežāk braucot, gan tas darbiņš paliek arvien vieglāks, jo daži cilvēki nemainās, un sanāk arī tā, ka kādu vēl pats paķer līdzī. Tomēr visciešākās komandas saites parasti izveidojās mazajās grupiņās, kam parasti ir kāds barvedis, kas vada visu taboru, vakaros štuko maršrūtus, pa dienu izklaidē un uzmundrina. Lai gan biju iepircis jaunu telefona turētāju, ātri vien atmetu domu, par navigēšanu, jo tādā gadījumā fotografēšana un čillošana paliek otrajā plānā, par laimi Arnis turpināja Marokas brauciena iesākto, un uzņēmās šo svarīgo, bet nepateicīgo pienākumu, liels paldies viņam par to.

Ir diezgan liela starpība, vai brauc backpackingā pats, un visi pienākumi un problēmas gulstās uz paša pleciem, vai arī par tevi rūpējās kāds cits, kā šajā gadi-

Māris Kārkliņš
Galvenais redaktors

jumā Andris Valerts ar Danielu. Katram ceļojuma veidam ir savi plusi un mīnusi, viennozīmīgi vienkāršāk un čillīgāk ir kopā ar grupu, busiņu un tādu organizatoru kā Andri. Tad īpaši nebēdājam, kur būs naktsmājas, ko ēdīsim vakariņās vai brokastīs, vai, kur dabūsim lielo pumpi, ja nu mīkstais. Paldies viņiem par lielo darbu, ko viņi iegulda, lai “bērndārznieki” būtu priecīgi un apmierināti.

Nākošreiz, ja brauksim atkal visi trīs, ņemsim divas teltis, Dāvim jau astoņpadsmit gadu, gan jau varēs pats sev naktsmītni uzcelt, bet, jā, šitā, kā sīļķēm mucā gulot, katrā ziņā ir silti, un ne mazāk svarīgi ka lēti, jo Norvēģijā pārsvarā, ja maksājam kempingos, tad tikai par telšu skaitu.

Paldies visiem lasītājiem un līdzjutējiem, kā jau lasīju no komentāriem, dažos šis ceļojums izraisīja vilšanos, jo pietrūka asumiņu un dabas katastrofu, gan jau atkal būs arī tādi, šis bija mūsu vasaras kūrorts aiz polārā loka, kur ceļabiedri un daba sasildīja mūs līdz sirds dziļumiem!

Līdz citai reizei!

TRUMSE - RĪGA 1760 KM

KOMANDA

REDAKTORS

Māris Kārkliņš

Templeitu žurnālam ņemu no Adobe krājumiem, bet visu pārējo mēģinu sarakstīt un izkārtot pats

MĀKSLINIEKS

Māris Kārkliņš

Ar baigo mākslu nenodarbojos, tikai ar Adobe Lightroom apstrādāju bildes, pirms publicēšanas

APAKŠDIREKTORS

Daiga Kārkliņa

Ja nu pieļauju kādas briesmīgas kļūdas vai nesmukumus, tad tās momentāli tiek pamanītas un tiek izdots rīkojums uz labošanu

VĀKA FOTO

Māris Kārkliņš

Fotogrāfija no galējā mūsu Lofotu salu ciematiņa - A, jeb O

DALĪBNIEKI

veloceļojumi.lv

Veloceļotāju grupa no Latvijas, Andra Valerta vadībā

FOTOGRĀFI

Māris Kārkliņš

Tā kā šis vairāk bija relax brauciens, tad daudz laika atlika arī fotogrāfēšanai

Daiga Kārkliņa

To ko neredzu es caur savu foto aciņu, to redz viņa, un labi, ka tā

Anita Akmene

Fotografē pa kluso, kamēr citi gul

LĪDZSTRĀDNIEKI

Zirnis Joko, Aivars Eipurs, chatGPT - skaidrs, ka visus baltos plankumus viens pats nevar aizpildīt, tad nu izlīdzos kā māku un ņemu palīgā nelegālus, vispār par chatGPT es maksāju katru mēnesi abonementa maksu, pārējie gan nezina, ka izmantoju viņu daiļradi

/03

VELOŽURNĀLS NR.9
AUGUSTS 2024

SATURS

TRUMSE 08

Atlidojam

SALANGEN 14

Brauciens ap ragu

BALSFJORDS 10

Pirmie skaistie skati

NARVIK 16

Purvi, ezeriņi, kalni

TROMSA 12

Suvenīru veikaliņš

HARSTAD 18

90 km bez veikala

KVĒFJORDA 20

Zvejnieku namiņš

SVOLVĒRA 22

Lofotu galvaspilsēta

VOGANA 24

Norvēģu pirts

FLAGSTAD 26

Ciemaīņš O

HOVDSUNDET 28

Pārgājiens

BODO 30

Muzejs, pilsētiņa

TRONHEIMA 32

Uz mājām

TRUMSE /04

ZIEMEĻOS NAV TUMŠI, TIKAI GAISMA CITĀDA

TAUTAS GUDRĪBA

31JŪLIJS - PIRMĀ DIENA

Puspiecos pieceļamies, skaisti nofrizēti vakar, nevar taču braukt pie Norvēģu trolljiem, kā kaut kādi tur mežoņi.

Ar Bolt aizbraucam uz lidostu, visas šo oficiāli rezervētās stāvvietas gan aizņemtas, tāpēc daudz nedomādami atstājam konkurentu Carguru tukšajās vietās.

Lidosta čum un mudž no tūristiem, pēc drošības kontroles iepērkam suvenīrus un pavadām Juri un Arni uz Oslo reisu, lai gadījumā nenokļūst plašajos labirintos, un, tad jau paši dodamies uz Stokholmas geitu. Pēc

britiņa mums piediedrojās Caunozolas vīrs Dainis, un līdz ar to jau varam izcilāt vienu sarunas tēmu pēc otras.

Norwegian lidmašīna kratās kā vecs zapiņš, Airbolkam katrā ziņā visi aparāti ir nedaudz jaunāki un glaunāki. Savukārt no Stokholmas uz Tromsø lidojam ar SAS, te mums jau piediedrojās Mārcis ar dēlu Agri. Šī lidmašīna jau nedaudz krutāka un pat kafiju un tēju piedāvā par brīvu.

Galapunktā Andris jau stāv ar "Veloceļojumi" plakātu, un norāda vir-

zienu, kur varam saņemt savus braucamos.

Tālāk jau viss pēc zināma scenārija: pārgērbjamies, sakārtojam ričukus un braucam uz sešdesmit kilometrus attālo nakšņošanas vietu. Laiciņš superīgs, spīd saulīte, īsts dienvidu kūrorts salīdzinājumā ar mūsu iepriekšējo jūnija Alpu braucienu.

Pilsētiņas centrs nav liels, viena vidēji liela koka baznīca, ostas promenādi, tilts, kura galā gozējās jauna, moderna baznīca, bet tur prasa ieejas maksu, tāpēc no mūsu bara neviens iekšā neiet.

Veikaliņā nopērkam pudeli ūdens un

TRUMSE IR VĀRTI UZ ARKTIKU

siltus uzkožamos, ja kāds būtu pateicis, ka veikalu šodien vairāk nebūs, nopirktu vēl kaut ko, labi, ka rupjmaizīti no mājām paņēmām, un ūdeni arī dzeram samērā taupīgi.

Kempings šodien brīvais, pie ezeriņa un kalnu upītes, vismaz tiekam pie svaiga, ledus auksta ūdens. Vakariņās makaroni ar mērci un salātiem, ļoti garšīgi,

tāpēc krāmējam pilnus šķīvjus, kamēr vēl citi tik pamazām ierodās nometnē.

Pa ceļam uz upīti ogu lauki, pazīstu tik zilenes, tās arī ēdu, gan jau pārējās ogas arī ēdamas, bet nu jātiek pie interneta, jāpārbauda vispirms vai jāsagaida rīts, jo Arnis jau liekas, ka ievēvēja visas šķirnes.

Temperatūra pamazām krītas, un parādās tādas mazas, bet ļoti jiftīgas mušiņas, jālien teltī, jo sagurumu jūt, it sevišķi jau pēc diezgan čābīgām pēdējām divām dienām ar nedaudz sāpošu kaklu un draņķīgu pašsajūtu, paldies Dievam, ka šorīt jau puslīdz bija labi.

Kur telts , tur mājas.

Ut på tur, aldri sur.

Ārā dabā, nekad neesi
neapmierināts.

/05 BALSFJORDS

1.AUGUSTS - OTRĀ DIENA

Vakar uzzināju, ka vēl nemaz neesam Lofotu salās, nu labi, ka vismaz aiz polārā loka. Pilots lidmašīnā brīdināja šurpbraucot, ka šķērsojam šo līniju, bet tā arī neko nepamanīju, līdzīgi, kā stāsta mums, ka zeme apaļa, bet līdz šim neko tādu neesmu vēl manījis.

Divos pamodos jau diezgan izgulējies, pat nobijos, ka cauri ir, ārā gaišs, vairāk neiesnaudišos, bet viss bija labi.

Pēc brokastīm Juris ierosina drusku pagarināt maršrutu, nevis skriet uzreiz uz kempingu. Tas finalizējās ar to, ka sadalāmies sporta grupā un tautas, Daiga pie mazā maršruta, mēs ar Dāvi pie garā.

Tempu jau sākumā uzņemam diezgan labu, līdz vienam no biedriem Jānim ķēde pušu, kamēr gaidām, sākās mazs lietutiņš, bet nu šis jau tīrais sīkums salīdzinājumā ar Alpu plūdiem.

**PAR CILVĒKU, KAS IZGUD-
ROJIS BIKSES AR POGĀM,
NEVIS RĀVĒJSLĒDZĒJU,
VAR SKAIDRI PATEIKT
VIENU: ALU VIŅŠ NEDZER.**

ZIRNIS JOKO

Pēc apmēram četrdesmit kilometriem beidzot tiekam pie veikala un burger-nīcas, Didzis, gan ar saviem puikiem ieskrēja ātrāk, bet nu tas viņiem izmaksāja papildus piecus kilometrus un izlaistu fotosessiju ar uber kruto Daiņa fotokameru.

Cenas veikalos un kafejnīcās kronās, un labi, ka tā, jo nesaproti lāgā cik tas euro, bet nojaut, ka diezgan daudz.

Pilsētiņas baznīciņai tik ilgi stāvam pie durvīm, kamēr atnāk mācītājs izrādīt iekštelpas, izrādās kara laikā šeit miljons karagūstekņu būvējuši šoseju gar fjordiem, vietējie metuši pārtikas paciņas.

Pa ceļam redzējām nodedzinātu skolu, izrādās uguni pielaidis džeks, kas gribēja būt meitene. Tā arī nesapratām vai divsimts skolēniem spaspēs uzcelt jaunu ēku līdz rudenim, bet lielais krāns jau strādāja.

Desmit kilometrus pirms kempinga iesprūkam kafejnīcā pasildīties, divas kūciņas, kakao un tēja apmēram divdesmitpiecus euro, toties tik jauki pasēdēt siltumā. Kad galīgi kakao jau bija iesitis pa galvu, un sākam pilnā balsī aurot par politiku, Arnis ar gudru ziņu pieliek punktu, un dodamies tālāk.

Vakars foršā kempingā pie ezera ar saunu. Sieviņa jau telti uzcēlusi, pati jau pirtī nopērusies, bet paklājiņu gan tik sev un Dāvim uzpūtusi, bet labi, kaut kas jau kungiem arī jāpadara.

Šodien jau drusku vairāk kilometru, kā vakar, bet nogurums mazāks, jo esam jau ierastajā ceļošanas ritmā.

TROMSA

Es teiktu viens no viskrutākajiem suvenīru veikaliem, ko gadījies apmeklēt, viss tā patīk, tā patīk, bet tik dārgi. Kaut kādus troļļus jau sameklējām, bet tur bija tādi vilnas džemperīši un cepurītes, par kādiem vienmēr sapņots.

Vispār šorīt, kā tikko sākām braukt, tā uzreiz lietus klāt. Man kājās tik zandeles un plānas zeķītes, jo tādu laiku nemaz nesolīja, lai gan telts no rīta bija aizdomīgi sausa, kā jau pirms lietus.

Kad biju jau nosalis zili zaļš, tiekam līdz veikalam, kur nopērku veselus četrus jaunus zeķu pārus, katru savā krāsā, tagad varēšu zīmēties.

2.AUGUSTS - TREŠĀ DIENA

Vispār šodien esam virtuves dežuranti, tāpēc mēģinām nekur pārāk ilgi neuzkavēties, bet nu simts kilometru ir tik cik ir, un kempingā esam tikai ap sešiem vakarā.

Esam saguruši, un man no tā lietus un vēja spiež uz galvu, tāpēc pirms vakara darbiem aizskrienu ātri nomazgāties siltā dušā.

Atlikušo vakaru skrienam, kā bitītes, maisam, griežam, lejam, skaitam, mazgājam u.t.t.

Laiks paskrien zibenīgi, tik starpbrīžos pavērojam, kā līcītī lēkā laši.

Te jūrā ietek arī upīte, tāpēc, lai makšķerētu nepieciešama licence, atliek noskatīties, kā citi mētā savas pātagas. Es pats jau neesmu nekāds zvejnieks, bet zivis man garšo gan.

ZIRGS NEIZVĒLĀS SAVU JĀTNIEKU

RECEPTE

Gaļas bumbiņas saldā krējuma mērcē

1. Sajauc gaļu ar sīki sasmalcinātu ķiploku un sīpolu, piejauc sāli, piparus pēc garšas (vai maltās gaļas garšvielu), sakapātus pētersīļa zaļumus, rīvmaizi. Ja nepieciešams, pielej aukstu ūdeni.
2. Kārtīgi izmīca, līdz iegūst viendabīgu masu. Izveido apaļas bumbiņas.
3. Pannā uzkarsē eļļu un liek cepties karstā eļļā no visām pusēm līdz gaļa kļuvusi brūna un kraukšķīga.
4. Apceptās gaļas bumbiņas liek ugundrošā traukā, pārlej ar saldo krējumu, liek cepeškrāsnī 180 C cepties 15-20 min.
5. Pasniedz ar kartupeļu biezeni, spageti vai ar visu mizu vārītiem jaunajiem kartupeļiem.
6. Labu apetīti!

TROĻĻI

Ja viņi nokļūst saules gaismā, tad pārvēršas akmenī.

VILNAS IZSTRĀDĀJUMI

Marius Genser raksts, kas pirmo reizi tika radīts 1953. gadā, ir kļuvis par ikonisku norvēģu dizainu un tiek uzskatīts par vienu no visvairāk pārdotajiem vilnas džemperiem Norvēģijā.

BRUNOST

Unikāls norvēģu brūnais siers ar saldi krēmīgu karameles garšu,

SALANGEN

/07

Dienas pats lielākais fails bija tas, ka veikala kasē dabūjām atdot sidru un alu, jo pulkstenis jau pāri sešiem vakarā.

3.AUGUSTS - CETURTĀ DIENA

Bet tā diena izcila - skaista, silta sestdiēna ar apbrīnojami gleznainiem skatiem. Jāapstājas gandrīz ik pēc dažiem simts metriem, jo atkal jauns līcītis, vai puķains pagalms, vai vienkārši laivas atspulgs ūdenī.

Saule brīžam tā uzkarsē ričuka termometru, ka tas rāda pat +30 grādus pēc celsija. Esam dziļi laukos, te pārsvarā vasarnīcas, un nav ne veikalu, ne kafejnīcu, labi, ka esam sagrābuši brokastu pārpalikumus, un vēl no vakardienas pirkumiem viss nav notiesāts.

No lielās grupas ne visi brauc šo maršruti, citi steidzās uz vakariņu gatavošanu, citi meklē ekstrēmākas taciņas, mēs jau esam nokomplektējusies tāda septiņu cilvēku grupiņa, Dainis vazājās pa visām grupām, lai katram būtu iespēja tikt pie augstākās raudzes bildītēm. Tad Didzis vēl ar diviem “dēliem”, no kuriem viens izrādās ir kaimiņi, bet visi nosprieduši, ka viņi. Kā arī leva ar dēlu un devingadīgo žiperi kuļās turpat, kur mēs.

Pēcpusdienā pēc apmēram sešdesmit kilometriem tiekam veikālā. Uz cenām vairāk neskatāmies, tāpat zinām, ka dārgi, bet ēst taču vajag.

Šodien netālu no finiša apmeklējam līdz šim iespaidīgāko ūdenskritumu, tad īsu brīdi saskrienamies ar ekstrēmistu grupiņu. Tie protams nevar mierīgi aizbraukt uz kempingu pa ceļu, vajag pameklēt bezceļus, līdz ar to, kad viņi ierodās divas stundas vēlāk, visas pirmās ložas teltīm pie jūras jau aizsistas. Mēs arī gandrīz nedabūjām, jo sākumā apjukuši palikām centrā, bet tad vienīgie svešie - motociklisti sakautrējās, un aizbrauca meklēt nedaudz klusāku vietīņu.

Šodien vakariņās dežuranti izvārījuši izcilu zupu, atliek tik pagulēt uz siltajiem akmeņiem pludmalē un sagaidīt saulrietu. Kamēr te sēžu un rakstu, ar

acs kaktiņu pamanu, ka ūdens jau piēnācis pie pašām kājām. Tie paisumi un bēgumi, arī tādas ļoti interesantas un neredzētas dabas parādības.

VALSTS POLITIKA

Norvēģijā alkohola pārdošana ir stingri regulēta kopš 1919. gada, kad tika pieņemts aizliegums pārdot stipros alkoholiskos dzērienus (prohibīcija).

Lai gan aizliegums tika atcelts 1927. gadā, stingrie ierobežojumi un valsts monopols uz alkohola tirdzniecību, kas tiek īstenots caur “Vinmonopolet”, ir palicis spēkā kopš tā laika.

ALKOHOLS MAZĀS DEVĀS ESOT LABS VESELĪBAI. BET KUR LAI RAUJ TĀS MAZĀS DEVAS?

ZIRNIS JOKO

NARVIK

/08

**LOFOTEN -
KUR KALNI
SATIEKAS
AR JŪRU UN
SAPŅI
SATIEKAS AR
REALITĀTI.**

4.AUGUSTS - PIEKTĀ DIENA

Vakarvakarā glempinga kasieri ieradās ar vērienu ap desmitiem vakarā, kad ūdenslīmenis jau pacēlies piebrauc jaunieši ar divām motorlaivām, trīs reizes skaita teltis, bijām domājuši tikt cauri pa lēto, tagad maksāsim pilnos desmit euro par telti. WC tikai krūmos, aukstajā jūras ūdenī mazgāties negribējās līst, bet gan jau kaut kā iztikšu.

Toties svētdiena atkal izcila velodiena. Iespaidīgākie ir purviņi ar ezeriņiem, krāsainajām vasarnīcām un kalniem tur tālumā. Laiciņš arī perfekts, silts un spīd saulīte, pūš rāms vējiņš.

Juris šodien met kaunu pie malas un sameklē mums izcilu vasarnīcu, kur saimnieks nav rādījies vismaz kādu mēnesi un tiekam pie personīgās kalnu ezeriņa pludmales. Smiltis melnas un karstas, pilnīgi dedzina kājas. Ūdens dzidrs, bet auksts un tik atspirdzinošs.

Mazas ostas kafejnīciņā apbrīnojam jūras zvaigznes, iedzeram kafiju un uzēdam saldu-mus.

Pusdienas apēdam citā ostas molā, vispār šodien skaties uz kuru pusi gribi, visur atkal smuki.

Vakarpusē esam pie lielā Lofotu tilta, saule pareizā leņķī, tāpēc bīdējamies kur vien varam, gan pirms, gan uz tilta, gan nobraucot.

Ūdeni palūdzam auto darbnīcā, jo zinām, ka vēl jāizdzīvo līdz rītam un, kas to vēl zina, kad tiksīm kādā veikālā.

Nakšņošana arī šonakt brīvā dabā, ceļmalā pie jūras. Būs skaļi, bet cik sapratu no Andra, esot bijis grūti atrast vietīņu tik lielam baram, un plānotajā kempingā dzīvo bēgli no Ukrainas un Sīrijas. Tie jau esot bijuši ar mieru, un solījās vakarā nākt ciemos, gandrīz žēl, ka tā nesanāca, būtu bijis interesanti parunāties. Un arī šajā vietā nācās pierunāt

holandiešus, lai tie meklē citur sev naktsmājas.

Gulbji netālu noīrējuši lepnus apartamentus, aicināja ciemos uz dušu un pasēdēšanu, jutos drusku saguris, un vēl tie mājasdarbi ar dienas aprakstu, tāpēc deleģējām Daigu ar Dāvi, lai noskalo ceļa putekļus, jo aukstajos ezeros un jūrā, labi ja tikai kāds no mums pa dienu iedrošinās ielīst.

**NEZVANOT
CITIEM UN
NERAKSTOT
SOCIĀLAJOS
TĪKLOS, NAV
GRŪTI
KONSTATĒT,
KA NEVIENAM
TU NEESI
VAJADZĪGS.**

ZIRNIS JOKO

/09 HARSTAD

5.AUGUSTS - SESTĀ DIENA

Rīta prieks - lēni vilkties ar ričuku pa šoseju kalnā, kamēr aiz tevis mierīgi čunčīna fūre un vēl PIECEDESMIT citas mašīnītes.

Joprojām silts un saulains, ūdens gan kalnu ezeriņos pavēss, bet tā kā gulējām ceļmalas krūmos, tad vienā brīdī šausmīgi sagribās noskaloties. Saulītē gozējoties diezgan ātri var apžāvēties, tik kaimiņu mājās dzird paskaļu runāšanu. Varbūt nav redzējuši plikus velopeldētājus, varbūt izmīdam viņu purvaino pļaviņu? Bet nu mums jau nav laika pārāk ilgi vienā vietā uzkavēties, laižam tālāk.

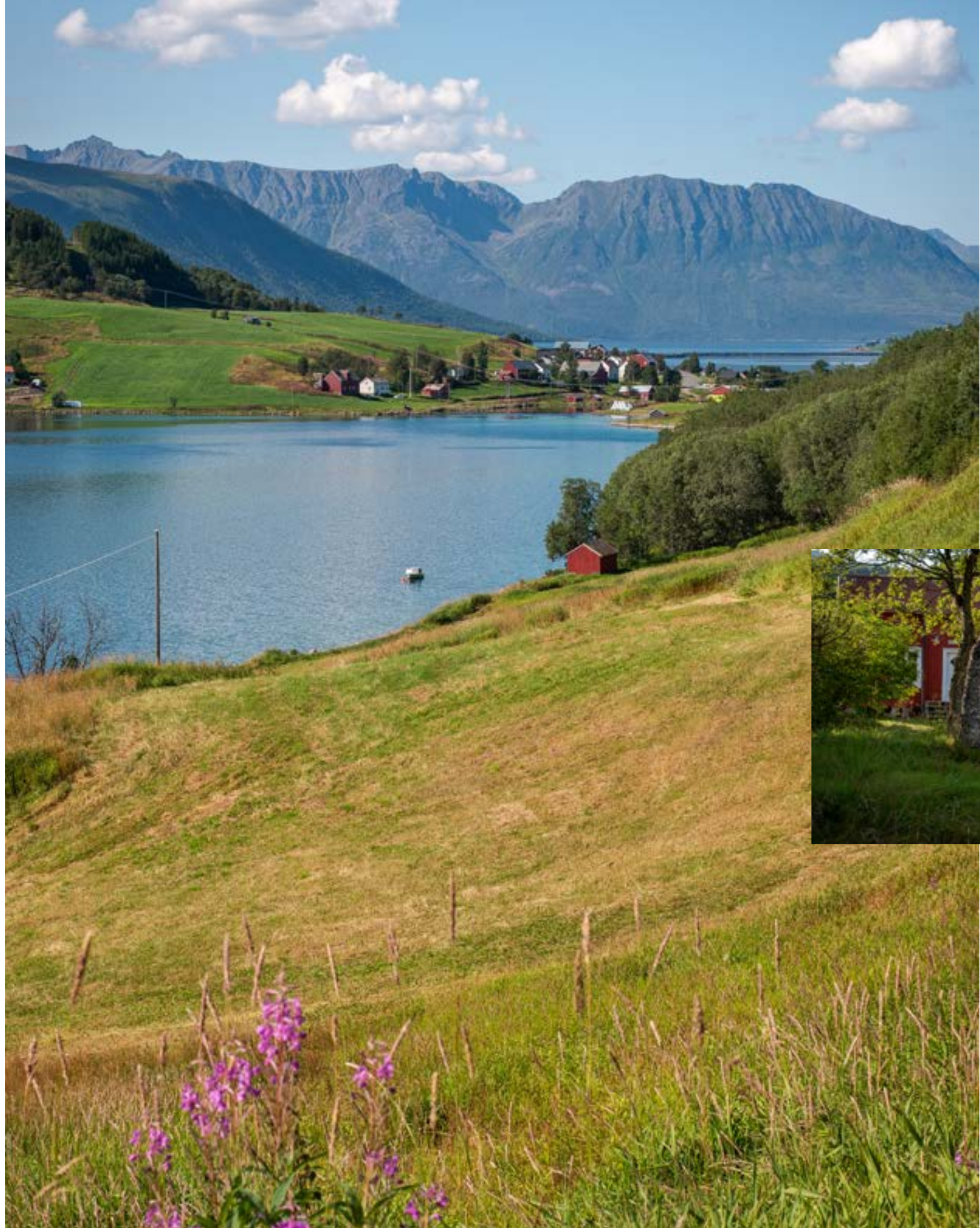
Ar veikaliem te baigi, baigi švaki, tas, ka pārtika šausmīgi dārga, tas viens, bet, piemēram, šodienas deviņdesmit kilometrus garajā distancē, mums pa ceļam bija tikai viens rīta benzīntanks, kur šo to var nopirkt, bet neko īpašu - bulciņu, jogurtu, sulu - ūdeni uzpildam tualetē no krāna.

Daudz vasarnīcu, pa retam kāda saimniecība, krūmos pilns ar pamestu tehniku. Pie vienas tādas pamestas darbnīcas, kur pie fjorda izveidota piknika vietīņa ar piecu zvaigžņu hotela cienīgu skatu, apēdam pārpalikumus no brokastīm un vēl daļu no veciem krājumiem.

Lai paglābtos no karstuma beidzot nopeldamies arī jūrā, vietām ūdens uzsilis ļoti silts, bet mijās ar aukstām straumēm. Papeldēties var, bet ne ilgi. Zaļā sporta ģimenīte: Renārs ar Didzi un kaimiņpuiku Matisu brauc, ka putekļi vien kūp, viņi mūsu čilla tempu netur, arī droši vien nekur nepietur lieki, tikai pie veikala vai kafejnīcas. Knapī sasaucu, lai nonāk vismaz līdz jūrai nopeldēties, uz prāmi gan jau vēl spaspēs.

Prāmja pieturas wc beidzot ieraugu savu ģīmi spogulī, nemaz tik ļoti nav izmainījies pa šīm dienām - arī labi. Šad, tad pamanām levas ģimeni, viņi rīta maršrutu pievārēja pa taisno. Mēs no rīta drusku nošāvām ne tur un pēc vietējās tantes teiktā, kura longlong time ago bija gājusi pa to taku, pārdomājām, un braucām tikai pa ceļu.

Ai visur ir smuki, un nobraucieni ar 50+ km/h piešauj asumiņu ceļojumam. Tāpat šorīt nejauši pieturēju autobusa pieturā, aiz kuras atradām aveņu plantāciju, ogas lielas un garšīgas, it kā būtu mājas ne savvaļas, pēc 20 minūšu alkatīgas rīšanas spri-

edām, kad tad beidzot iestāsies sāta sajūta.

Lai nokļūtu līdz kempingam uz citu salu, braucam ar prāmi - gājējiem un riteņbraucējiem pa velti - tas forši.

Pa ceļam no prāmja uz kempingu būvē šoseju, interesanti pavērot viņu rosi-bu, īsāk sakot maisāmiēs ar saviem riteņiem viņu kraviniekiem un fūrēm pa vidu. Līdzīgi, kā no rīta, gandrīz visas mašīnas sabremzē un apdzen tikai tad, kad skaidri paredz ceļu.

Kempings beidzot ar dušu un slapjo tualeti, vakariņās apmēram SIMTS eur vērtas porcijas - dežuranti šoreiz ļoti, ļoti pacentušies.

Šodien cerams varēs vēl labāk izgulēties - vēders pilns līdz malām, šoseja tālu, esam tādā feinā kalnu ielenkumā pašā fjorda galā.

RORBU

Lofotu zvejnieku mājiņas, tradicionāli būvētas no koka, tieši pie ūdens malas un ir raksturīgas ar sarkanu vai okera krāsu.

/10

KVÆFJORD

6.AUGUSTS - SEPTĪTĀ DIENA

Jānis ar Danielu vakar saķēra upē saidas un no rīta brokastīs bija manuprāt pašas garšīgākās zivis kādas jebkad es būtu ēdis. Teltī esot iegājuši tikai ap pusdiviem naktī, vienkārši trūkst vārdu, jo Jānis brauc kopā ar mums visu laiku, izklaidē, dzen jokus, aktīvi min pedāļus un pie tam jau nosvinējis septiņdesmito gadu jubileju. Vispār mums lielās grupas dalībnieku gadu amplitūda ir milzīga, jaunākajam braucējam tikai deviņi gadi, vecākajam tikai astoņdesmitviens.

Šodien diena atkal silta un saulaina, debesīs nemana ne mākonīša. Esam drusku civilizētākā apvidū: veikali, kafējnīcas, benzintanki. Jau nedēļu uz riteņa, un drusku jūt sagurumu, tāpēc braucam ļoti rāmā ritmā: ēdam brokastu pārpalikumus skaistās vietās, aprunājam pārējos velobraucējus, kā jau tipiski latvieši, Lauris braucot garām aizrāda, ka mūsu blāušanu fjorda krastā var dzirdēt kilometriem tālu.

Pie veikala sapērkam pārtiku un atkal ēdam, var nojaust, ka vismaz trīssimts grami iekrāto tautiņu notērēti, un tagad organisms kategoriski pieprasa atjaunot rezerves.

Pa diezgan iespaidīgiem tiltiem pārceļamies no vienas salas uz citu. Pilsētiņā iegriežamies makšķernieku veikalā, jo vakar Jānim vismaz divdesmit kilogramu liela forele aizgāja ar visu žilku. Turpat netālu pasēžam kafejnīcā, uz cenām neskatāmies, tāpat mājās visticamāk turpmākos divus mēnešus ēdīsim ceptus kartupeļus ar sīpoliem. Kā vienreiz izteicās kādreizējais mūsu valsts prezidents - vasarā būs vieglāk, tad mežā ogas un sēnes, nu, tad ceram uz to arī šogad.

Arnim bez ēšanas ir vēl viena vājība - peldēties, braucot gar krastu pa šoseju, tiek izvēlēta būdiņa, un skvoteru cienīgā stilā iekarota, saimnieks nātres rūpīgi izplāvis, durvis uz saimniecību atvēris, droši vien arī mūs gaidījis. Tā jau tie norvēģi tādi nopietni, bet nu kā redzam arī ļoti viesmīlīgi.

Pēc nomiedža mierīgi aizripinām līdz kempingam, ik pa brīdīm pūšoties ēnās, sagaidām vēl pa kādam ceļabiedram. Nu skaisti, skaisti te ir, laiciņš arī izcilš. Kā viens no neparastākajiem apskates objektiem bija baznīca, kurā iekārtota kafejnīca un frizētava, mums, kā padomju režīma izjutušiem cilvēkiem, vēl mentāli grūti pieņemt šādu faktu, un vēl citi aspekti, bet dievnamā valda dzīvība, tā ir mājīga, un tas noteikti ir daudz labāk, nekā slēgts objekts, kas pamazām apaug ar nezālēm.

FJORDI

Vietas, kur laiks apstājas un daba elpo dziļāk

AURORA BOREALIS

Debess dejas, kas apbur un aicina sapņot.

STAVKIRKER

Kur laiks un vēsture satiekas zem viena jumta.

/11

LOFOTU GALVASPILSĒTA SVOLVÆR

**PILSĒTA DIBINĀTA 1918.GADĀ UN
PATREIZ ŠEIT DZĪVO APTUVENI 4500
IEDZĪVOTĀJU**

7.AUGUSTS - ASTOTĀ DIENA

Vakar izstaigājām Stokmarknes pilsētu, 3 veikali, jauna viesnīca un milzīgs kempings ar mājiņām un istabām un telšu vietām, uz galvenās ielas remonts. Turpat arī muzejs ar kuģi iekšpusē. Cilvēku nekur nemana, visi tūristi sēž pa istabām, kemperos vai tel- tīs, kaut arī laicīgi, kā saka visi vietējie, netipiski silts.

Ap pusnakti pārnākam mājās, pa ceļam pamanu, ka no atpūtas vietņas izsau- jas trīs backpackeri uz riteņiem, iespē- jams, ka brauc pa naktīm ne dienām, jo ap šo laiku tā kā visi jau čuč.

No rīta sprints līdz sešpadsmit kilomet- ru attāļam prāmim, ja nokavē, tad pusotra stunda pa kāju. Sagurumu jūt,

bet var manīt, ka musīši pa šīm dienām palikuši drusku stingrāki.

Diena šodien atkal izcili silta un sau- laina, ap +25 grādiem pēc celsija, rīt pēc prognozēm prieki beigsies, bet būs jau labi, lielākoties jau laiks mūs lutināja. Atkal apstājamies ciematīnā pie laivu būdām, vietējais onka braucot garām ar zāles plāvēju piestāj parunāt. Agrāk te esot bijušas vismaz simts zvejnieku laivas, un zivis veduši uz to pilsētu, kur pārbraucām ar prāmi, tagad palikuši labi, ja kādi deviņi iedzīvotāji. Interese- santi, ka dažas no zvejnieku būdām ir gandrīz trīs simts gadus vecas, un vēl tik labā stāvoklī.

Svolvēras centrālajā restorānā par di- vdesmit eiro paņemam veselās trīs bul- ciņas un fantu. Ostiņa smuka, tūristus ar ātrlaivām ved skatīties vaļus, izskatās tas arī viss, baznīcas slēgtas, alkohols dārgs un nepieejams, ja tā visi norvēģi dzīvo, tad maz par ko viņus tur ap- skaut, vienīgais ar ko var izklaidēties ir

ogu lasīšana un makšķerēšana.

Tā kā baigos piedzīvojumus nemeklē- jam, tad mierīgi norīpinām savus simts kilometrus, pamazām pierodam, ka varam iet šosejām pāri kur tik ienāk prātā un automašīnas apstāsies un palaidīs, mājās pārbraucot, atkal va- jadzēs atklīmatizēties.

ZIEMEĻOS KLUSUMS RUNĀ VISSKALĀK.

AUTORS NEZINĀMS

VÅGAN

/12
EJOT PIRTĪ,
JĀSAKA:
“KAŠĶIS
MEŽĀ, VILKS
PIRTĪ!”, TAD
NEKĀDAS
KAITES
NELĪPOT.

SENLATVIEŠU
TICĒJUMS

8.AUGUSTS - DEVĪTĀ DIENA

Lai vai cik tas dīvaini neizklausītos, bet īstā Norvēģija atrādījās tikai šodien. Kempingā ierodamies ap septiņiem vakarā, uzreiz sākās lietus ar stiprām vēja brāzmām. Mēs uzmišīgi cenšamies uzcelt par trīsdesmitpieciem eiro iepirkto jumtiņu, lai zem tās puslīdz sausu uzstelētu telti. Daļēji mums tas arī izdodās, protams jumtiņu uzceļam ačgārni, tāpat augšgalu dabūjam piezemināt, savādāk būtu kā ar Arņa telti, kas aizlidoja, kā gaisa balons, labi, ka Daiga gadījās pa ceļam.

Pēc vakariņām aizskrienam uz saunu, Dainis visus aicina, protams neviens neko nav maksājis, un iekšā viens otru laižam pa draugam, izlaistajiem norvēģu vai varbūt rietumeiropas jauniešiem tas īsti nepatīk, un tie sāk mums aizdrādīt, ka esam par skaļu un pie tam nenoslaukam kājas, pirms liekam viņu saunā, un trakākais, ka neko nemaksājam. Garu šie arī met ar pontu, ne kā mēs tur kautrīgi ar karotīti, bet paņem spainīti un tad met no trīs metru attāluma, pāri visai pirtij.

Vakarā nojumītē, uzspēlējam ar Vijas zelta kārtīm durakus. Kad katrs esam dabūjuši pa cūkaii vai vairāk, pasēžam un atceramies vēl vecos laikus, un, tad jau lienam pa teltīm.

Beidzot list un ir daudz maz tumšs. Vējš plu-inī telti uz visām pusēm, cerams karkass līdz rītam izturēs.

Pa dienu viss, kā parasti, skaistie skati, taču saule aiz mākoņiem, tāpēc bildes sanāk vēl labākas. Deļ avārijas uz šosejas dabūjam nobraukt papildus vienpadsmit kilometrus, bet kā jau teica policists, skati vienreizēji.

Tā kā reizēm ir tik daudz baltu lapu, bet tik maz uzrakstīts, tad izlīdzos ar citātiem, kurus atrodu vairākas stundas rakājoties pa internetu, pa ceļam vēl izlasu trīs grāmatas ar Vērdiņa dzejoļiem, divas šausmīgas pasakas un pāris stāstiņus no satori.lv. Esmu noraudājies, pārsmējis un izmisis, jo viss, ko esmu pratis sameklēt ir vai nu drūms un bēdīgs, vai pilnīgi par citām tēmām. Toties tagad tik daudz ko esmu jaunu uzzinājis, kaut vai piemēram par to, ka Norvēģu trolļiem nemaz tā nepatīk braukt prom uz citām zemēm, labi, ka mums mājās ir kaķis, cerams, ka iedraudzēsies, un viss būs labi.

Te daži domu graudi no Aivara Eipura prozas.

Jau pamatskolas vecumā sāku spēlēt kārtis uz naudu. Reiz zolītes partijā biju “mazais” kopā ar vecāku zēnu, vārdā Džems, bet “lielais” bija Jānis. Nopriecājos, ka man bija ie-

Carpe diem

Horācijs

dalīta kreiča dāma un nenoturējos, slepus parādīju to Džemam. Partiju zaudējām, un mans partneris sakramentāli teica: „Ar kreiceni vien nepietiek.”

“Lāču” maizes reklāma peticīgiem cilvēkiem: „Tā ir tik sātīga, ka jūs apēdīsiet vienu šķēli un vairāk negribēsies!”. ”
Lāču” maizes reklāma turīgiem pilsoņiem: „Jūs apēdīsiet vienu šķēli un jums gribēsies vēl, tik garšīga tā ir!”

Cilvēki ir lādziņi. Kādu rītu man dikti nāca miegs. Tad rakstīju cilvēkiem īsziņas, ka netieku augšā. Un ko jūs domājat? Viņi visi, bez izņēmuma, atrakstīja, lai paguļot vien.

Ko tu lasīji? Neatceros. Neko neatceries? Neko. Autoru? Neatceros. Grāmatas nosaukumu? Neatceros. Romāns vai stāsts, vai dzejoļu krājums? Neatceros. Par ko tur bija? Neatceros. Biezs, plāns? Neatceros. Varbūt burtus atceries? Burtus atceros. Nu? Tad viņš pēkšņi nosauc visu alfabētu! Nevienu burtu neizlaižot, bet... galīgi jauktā secībā!!! Lastitāji cits no cita atšķiras.

Gadiem ilgi lietoju emailjētu blodiņu, bet tad kādā jaukā dienā – vienā sārā emalja atlobījies gan! Vai nu es ar karoti gadiem ilgi to malu biju skrāpējis, vai arī ar rādītājpirkstu biezpiena un krējuma atliekas, kā bērniībā iesācis, savākdams, to emalju nogurdinājis. Process, kas līdzīgs klints drupināšanai. Un es viens pats to paveicu, jo neviens cits no šīs blodiņas nav ēdis! Lepnums par sevi.

Guļu nūdistu pludmalē aiz Vecāķiem, un jau labu laiku man gribas ieiet ūdenī, taču allaž kāds traucē – kaili vai apģērbusies iet gar jūru. Lūk, tagad gar krastu tuvojas māte ar bērnu ratiņiem. Ja es tagad kails tuvošos ūdens malai, mūsu ceļi krustosies, un apkārtējie var nodomāt, ka esmu pedofils. Pirmīt arī nevarēju, jo krastā lidinājās kaija – arī zoofila reputācija mani nevilina. Ja gar krastu ies vīrietis vai sieviete, kaili vai apģērbusies, mani noturēs par ekshibicionistu. Nav viegli.

CIEMATIŅŠ Ā

Izrunā kā “O”, atrodas Lofotu salu pašā dienvidu galā un ir pazīstams kā viens no īsākajiem vietvārdiem pasaulē..

/13

“MINŪTES
GARUMS IR
ATKARĪGS NO TĀ,
KURĀ PUSĒ
TUALETES
DURVĪM TU
ATRODIES”

FLAKSTAD

9.AUGUSTS - DESMITĀ DIENA

Rīts saulains, telts vietā, pa nakti lija līdz kādiem sešiem rītā, bet gulēju diezgan labi, varēja būt nedaudz siltāks, bet pats vainīgs tā arī telts ārdurvis vakar neaiztaisījām.

Šodien pēdējā velodiena uz salām, ko lai saka, tas jau jāredz pašam, kaut ko jau tur knipsējam, bet visas tās sajūtas un kopbildei gandrīz nav iespējams reproducēt. Pat ceļmalas koplietošanas tualetē ir patīkami aiziet, viss tīrs, un silts, ir ziepes, ūdens, tualetes papīrs, un galvenais stilīgi, grūti salīdzināt ar mūsu Jakubinēm, kuras patī nav tās trakākās.

Pats galējais punkts mums ciematiņš A: Norvēģu mājiņas uz pāļiem, ķērcošas kaijas virs lodziņiem, nemainīgi dārgas bulciņas un kafija, toties trīs stundu pārbrauciens ar prāmi uz kontinentu par velti, pat ar riteni.

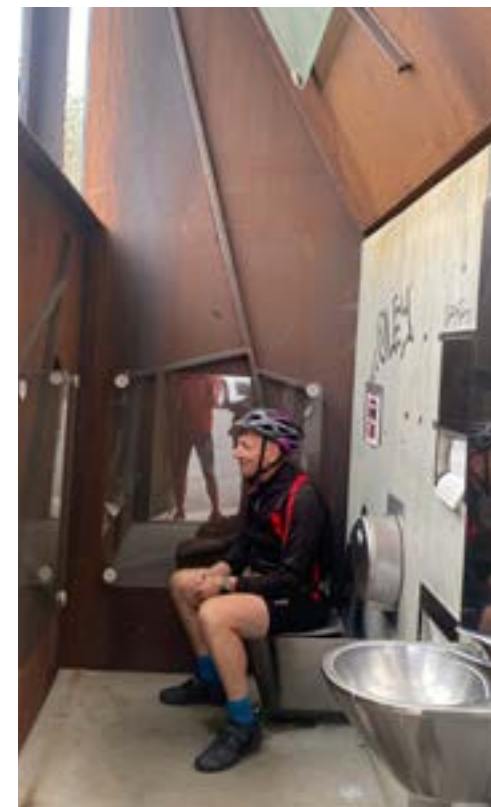
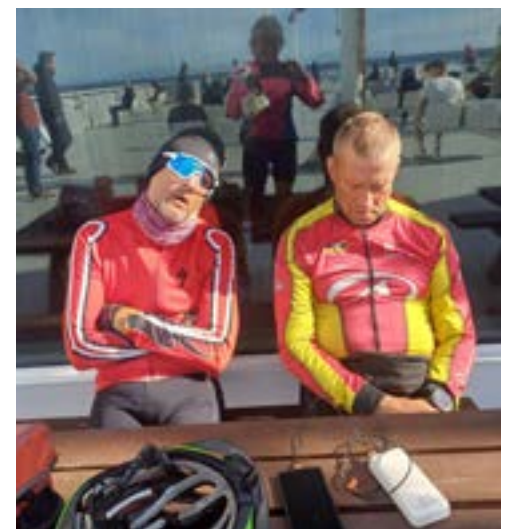
Kuģis pa ceļam tā ieaijā, ka gandrīz katrs kaut kur nosnaužās.

Ap Bodo dzīvosimies trīs nakts, diemžēl atkal sola lietu, un visticamāk nekur tālu nebrauksim. Ir jau censoni, kas mēģinās uztīt līdz tūkstošiem, bet mums nevajag, jāpataupa ritens nākošajiem braucieniem.

PS. Kopā ar Al padomājām, kā mēs varētu salīdzināt slavenākos mākslas darbus Latvijā un Norvēģijā, re kas sanāca:

GLEZNIECĪBA

“Kliedziens” (Skrik) - Edvards Munks (1893)
“Ziemas ainava” - Vilhelms Purvītis (ap 1900-1910)

LITERATŪRA

“Pērs Gints” - Henriks Ibsens (1867)
“Uguns un nakts” - Rainis (1905)

MŪZIKA

“Kalnu karaļa alā” (I Dovregubbens hall) - Edvards Grīgs (1875)
“Dievs, svētī Latviju” - Baumaņu Kārlis (1873)

ARHITEKTŪRA

Urneses stāvbaznīca (Urnes stavkirke) (12. gadsimts)
Rundāles pils - Frančesko Bartolomeo Rastrelli (1736-1768)

SKULPTŪRAS

“Cilvēks un sieviete” (Mann og kvinne) - Gustavs Vigelands (20. gadsimts)
“Brīvības pieminekļis” - Kārlis Zāle (1935)

UZ
KONTINENTU

PIE BODO

Pa nakti līst lietus un plosās vējš, telti un mūsu kruto nojumi rausta uz visām pusēm. Ap pieciem rītā, kad nevar vairāk izturēt, liekam laukā, un transformējam nojumi uz daudz piezemētāku versiju.

Brokastu laiks paiet diezgan mierīgi, un drīz vien piecu cilvēku sastāvā izbraucam uz vienpadsmit kilometru attālo dabas brīnumu - Hovdsundet pludmali. Pa ceļam Arnis noķer vietējo notetovēto un dredaino vikingu, kas izstāsta visu, kā mums jāiet.

Lai gan uz ceļgala zīmes bija uzzīmēta pistole un uzraksts, ka privātīpašums, tomēr noriskējām un aizbraucām līdz vietējiem, gribējām pie viņiem atstāt ričukus, bet tas īsti nepiekrita, tad nu pārcēlām ričukus pār žogu atpakaļ uz takas, un turpat netālu saslēdzām. Maz ticams, ka te kādam tos ievajadzēsies.

Kāpiens līdz pludmalei nebija nemaz tik viegls, akmeņi, dubļi, aizas, un ne visur tā taka redzama, cik saprotu, ja ved vietējais gids, tad tāds pakalpojums maksā veselus simtstrīdsdesmitpiecus eiro. Beigu beigās tikām gan pie vareniem panorāmas skatiem, gan pašas

10.AUGUSTS - VIENPADSMITĀ DIENA

pludmales. Arnis kā jau ūdens cilvēks - nopeldās. Šodien sestdiena, tāpēc, laikā, kamēr zīmējamies, piebrauc arī divas motorlaivas ar tūristiem, bet tie uz mums tik noraugās pa gabalu, un aizvāle tālāk.

Atpakaļceļā atnāca izsolītais lietus, un līdz riteņiem jau nonākam samērā izlijuši. Kaut kā izstumjamies uz ceļa, un autobusa pieturā ieturam pusdienas. Pēc tam sprints uz kempingu, mašīnisti tik smeļ un iefilmē velobraucējus, kas drāžas pa lietaino šoseju uz pilnu klapi.

Kempingā saskrienam pa dušām pasildīties, mēģinu ar roku žāvētāju kaut ko pažāvēt, bet tad uzzinām, ka ir veļas žāvētājs, un tur sametam slapjās drēbes.

Pusotru stundu pasnaužam teltī, daži no lielās grupas pa kluso pārvākušies uz netālu esošajiem, pamestajiem namiņiem, elektrība tur nav, bet vismaz lietus aumaļām nelīst uz galvas.

Rīt nododam riteņus, turam visus īkšķus, lai naktī beigtu līt, un no rīta varētu izžāvēt telti un pārējās lietas.

Pēc samērā grūtas un slapjas dienas, uzēst siltu zupu un ielīst sausā un siltā teltī lūk tas ir kaifs.

– KĀ TU PANĀC TIK PLAKANU

VĒDERU?

– ĒDOT, CITĀDI TAS MAN IR IEKRITIS.

ZIRNIS JOKO

**/14 HOVDSUNDET
STRAND**

BODO

Šorīt svētku brokastis ar bukstiņputru, saulīte aiz mākonīšiem silda, žāvējam visu, ko var paspēt izžāvēt. Par piektajām vakariņām tiek pasniegta zelta karotīte. Nedaudz skumīgi, jo zinām, ka ceļojums beidzās, un katrs atkal aizklīdīs savās darišanās. Esam tā saraduši viens ar otru, gandrīz kā tāda liela

11.AUGUSTS - DIVPADSMITĀ DIENA

ģimene, vai kā mēs reizēm teicām - bērnu dārza grupiņa vai, ja maziņā grupa, tad vienkārši tabors.

Līdz pusdienu laikam rāmi aizripinām uz Bodo. Cirkulī atdodam mantas un riteņus, un, tā kā viesnīcā var iečekoties tikai no trijiem pēcpusdienā, tad brienam uz trešo svarīgāko objektu šajā apvidū - aviācijas muzeju. Īstenībā ekspozīcija ir liela un iespaidīga, netrūkst arī atrakcijas, kurās var piedalīties gan lieli, gan mazi, Apmeklētāju nav pārāk daudz, tāpēc brīvi varam visu aplūkot, izlasīt, kaut ko arī pataustīt.

“AUKSTĀ KARA LAIKĀ NATO BIEŽI IZMANTOJA BODO LIDOSTU IZLŪKOŠANAS MISIJĀM, JO ATRODAS NETĀLU NO ARKTIKAS REĢIONA”

/15 ZIEMEĻ, NORVĒGIJA

VIKINGU SIEVIETES
KAROTĀJAS SAUCA PAR
VAIROGSMĀIDENĒM JEB
SHIELDMAIDENS

Viesnīcu pilsētā daudz un atkal lidojam divās grupās, tāpēc esam izkaisīti pa visu apkaimi. Katra mazā grupiņa aizskrien kaut kur paēst, arī mēs par nieka trīsdesmit eiro iepērkam uz centrālās ielas vienkāršā fastfood kioskiņā šo to paēst, ko netālu bērnu laukumīnā arī notiesājam. Par laimi Joker veikaliņi strādā arī svētdienās, tur nopērkam garšīgos sierus mājvešanai.

Botas no vakardienas pārgājiena slapjas un smird, tā, ka deguns jātur ciet. Mēģinu glaunajā viesnīcas numuriņā tās pažāvēt ar fēnu, neapskaužu tos, kas ievāksies šajā istabiņā pēc mums.

Pašā vakarā diezgan liela grupiņa savācās uz alus kausu, pēc tam pastaigājam pa promenādi, nekaunīgi filmējam un fotografējam vikingu sievieti, kas viena pati pārairējas mājās no jūras ar mazu laiviņu.

Drīz atkal sāk smidzināt viegls lietutiņš un uzņemam virzienu uz savām naktsmītnēm. Droši vien, ja alkohols te būtu nedaudz lētāks, piedzertos līdz nemaņai, bet tā visi jauki atvadāmies un ejam gatavoties rītdienas pārlidojumiem. Šovakar nevajadzēs pūst matračus un vilkt cepuri pār acīm, esam atpakaļ civilizācijā, lai uzkrātu spēkus nākošajiem piedzīvojumiem.

UZ RĪGU CAUR TRONHEIMU

/16

Quality hotelis atbilst savam nosaukumam, visa santehnika no ņeržas, liels, kvalitatīvs televizors, mīksta, silta gulta un pats galvenais - karaliskas brokastis, vienīgais, kas varbūt pietrūka ir šampānietis, bet nu Norvēģi ar alkoholu baigi uzmanās.

Ap deviņiem Vija jau klāt un slienam uz divus kilometrus attālo lidostu. Ierodamies ļoti laicīgi, drošības kontrole arī izķidā somiņas, jo droši vien dēļ sieriem, skeneris uzrāda organiku. Vēlāk sarodas arī pārējie, mūsu otrā lidotāju grupiņa, pirmie jau aizplēsa uz Oslo ar agrāku reisu.

Lidmašīna uz Tronheimu nav liela, tikai kādiem astoņdesmit pasažieriem, parastie propelleri, nu tāds iekšzemes autobuss, jo Tronheima nemaz nav galamērķis šim reisam, daļa vēl lido tālāk uz Bergenu.

Tā, kā līdz Rīgas lidmašīnai vēl septiņas stundas laika, ar vilcienu par apmēram sešiem eiro izbraukājam Tronheimas centru. Beidzot redzam dzīvību un cilvēkus, pa ielām kursē pilsētas autobusi, no kuriem dažī izskatās, kā tramvaji, cilvēki sēž kafējnīcās, vizinās ar riteņiem, iepērkas u.t.t.. Apskatām lielo katedrāli, tiem, kam nav žēl desmit eiro, ielūp arī no iekšpuses, pēc tam tur pat netālu uzspēlējam āra šahu un pinpongu.

Vāciņš no foto objektīva iekrīt jūrā, tas

uz atgriešanos, un nekas, tikšu pie jauna vai uzlikšu kādu stikliņu priekšā.

Konsekventi daļa izvairās ēst restorānos un kafējnīcās, iztiek ar veikala un Narvesen pārtiku, tur arī nav lēti, bet vismaz nav simts eiro uz trīs cilvēkiem par pusdienām.

12.AUGUSTS - UZ MĀJĀM

Ar moderno vilcienu pusstundā esam atpakaļ lidostā. Suvenīri te maksā vismaz divas reizes dārgāk nekā parastos kioskos un veikalos, tāpēc tik nogrozam acis, un, kas nu ir, tas nu ir, to arī vedīsim mājās.

Ap vienpadsmitiem vakarā esam Rīgā, nopriecājamies, ka mūs sagaida ar televīzijas kamerām un puķēm, bet beigu beigās izrādās, ka ne mūs,

SAVĀ ALĀ ARĪ PELE IR LAUVA

LEZGĪNI

bet olimpiešus. Man absolūti nav ne jausmas, kādi sportisti no Latvijas piedalījās, un es arī nevienu lāgā nepazīstu. Toties no mūsu grupiņas esam puslīdz iepazinušies ar visiem, dažī jau pazīstami kādu krietnāku laiku, ar kādiem tik tagad.

Arni savācam pie sevis, ko viņš tur pērsies uz mājām ar taxi pa nakti un vēl tādu gabalu.

Jā, šis ceļojums nu ir galā, mājās tik jāapkopo domas un jāuztaisa bildes no fotčūka. Laikam lielākais prieks no šī brauciena ir cilvēki no mūsu mazās Latvijas, cik dažādi un interesanti, un tajā pašā laikā tik vienoti un draudzīgi! Tikai divās nedēļās, esam kļuvuši par lielu komandu, jā varbūt, ne visi vēl strādā kopā, un katram ir drusku, drusku savas prasības un intereses, bet kopības sajūta ir ļoti liela!

“ŠAHS IR SPĒLE, KURĀ KARALIS IR BEZSPĒCĪGS BEZ SAVAS ARMIJAS.”

VELOŽURNĀLS NR.9 | AUGUSTS 2024

ŽURNĀLS PIEDZĪVOJUMU MEKLĒTĀJIEM

LOFOTEN

VELOCEĻOJUMA PIEZĪMES PA Ziemeļnorvēģiju un Lofotu salām

ATKLĀJ PASAULI